

Arrest

nr. 120 149 van 5 maart 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SCHÜTT en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (...), verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 12 april 1987 in het dorp Chak 22 gelegen in de stad Hamidabad dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Punjab. U hangt het Ahmadiyya-geloof aan. U stopte met school toen u drieëntwintig jaar was omwille van de problemen die u ondervond door uw geloof. Uw vader bezat veel grond waar hij mensen uit de buurt op tewerkstelde. Uw vader was het hoofd van de Ahmadi-gemeenschap in uw dorp die bestond uit slechts twee families die aan elkaar verwant zijn.

Uw problemen begonnen toen u uw vader moest vervangen op een vergadering van de Ahmadi-gemeenschap in de stad Hasil Pur. Na de vergadering ging u samen met uw vriend Shah Nawaz boodschappen doen in de winkel van Sharif. Net op dat moment kwam Maulvi Sadique langs in uw winkel. Maulvi Sadique was werkzaam in de madrassa in uw dorp en was in die hoedanigheid

zeer gekant tegen Ahmadi's. U verklaarde dat u vermeed hem tegen hij lijf te lopen in het dorp uit schrik om uitgescholden te worden. Tijdens de ontmoeting met Maulvi Sadique beschuldigde hij jullie mensen te willen bekeren. Toen jullie de winkel wilden verlaten, greep Sharif jullie vast terwijl Maulvi Sadique jullie sloeg. Shah Nawaz duwde Maulvi Sadique opzij waardoor jullie konden weggeraken.

U vluchtte naar het huis van Shah Nawaz waar u uw vader opbelde. Er werd afgesproken dat het beter was dat u een tijdje daar zou blijven. De volgende dag tijdens het ochtendgebed verklaarde Maulvi Sadique dat u mensen had proberen te bekeren in de stad en riep hij op u te doden. Samen met enkele aanwezigen in de moskee en enkele jongens van de madrassa viel hij jullie huis aan. Ze sloegen ook uw vader. Toen ze het huis in brand wilden steken, werden ze tegengehouden door enkele dorpelingen die uw familie hielpen bij de oogst. Ze overtuigden Maulvi Sadique dat er een wetgeving bestond tegen bekering en dat het beter was om de zaak op die manier verder aan te pakken. Na dit incident raadde uw vader u aan om naar uw tante te gaan in de stad Sialkot. U verbleef er enkele dagen toen uw vader u verwittigde dat er een verzoekschrift was ingediend in de rechtbank. De rechter had het bevel gegeven om een onderzoek te starten tegen u. In het verzoekschrift werden artikel 295c en 298c vermeld. Sindsdien komt de politie regelmatig langs bij u thuis om u mee te nemen naar de rechtbank. Eén keer werd uw vader meegenomen om hem op die manier onder druk te zetten uw schuilplaats op te geven. Er werd beslist dat het niet meer veilig was voor u in Pakistan en dat u het land moest ontvluchten. U ontvluchtte Pakistan op 12 december 2011 en kwam aan in België op 19 december 2011 waar u dezelfde dag asiel aanvraagde. Op 7 februari 2013 werd u gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen. Op 5 april 2013 nam het CGVS terzake een beslissing van weigering van de hoedanigheid van vluchteling met weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen u op 3 mei 2013 een beroep aanhangig maakte bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). De RvV vernietigde op 26 augustus 2013 de beslissing van het CGVS omdat geen van de door u neergelegde documenten, die essentieel zijn om tot een correcte beslissing te komen, in het administratief dossier terug te vinden waren. U was ze komen ophalen terwijl de beroepsprocedure nog liep. Op 2 oktober 2013 bezorgde u het CGVS opnieuw de vereiste documenten.

Bij uw terugkeer vreest u gearresteerd of gedood te worden door de politie of Maulvi Sadique.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw identiteitskaart, een eigendomsakte van uw grond, een verzoekschrift, een brief over een cursus die u volgde voor de Ahmadi-gemeenschap met bijhorende foto en identiteitskaart, twee brieven die bevestigen dat u lid bent van de Ahmadi-gemeenschap, enkele reçu's van uw bijdrage aan uw gemeenschap in België, een medisch attest van uw vader en enkele algemene artikelen over de problemen die Ahmadi's ondervinden in Pakistan voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Pakistan zo weinig overtuigend zijn en zo weinig coherentie vertonen met de documenten die u voorlegt dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u bitter weinig kennis heeft van het verzoekschrift dat er toe leidde dat de politie u wou arresteren. Dit is opmerkelijk omdat dit verzoekschrift de directe aanleiding vormde tot uw vlucht uit Pakistan. U vermeldde immers zelf dat ware het niet geweest van het verzoekschrift, u uw land meer dan waarschijnlijk niet was ontvlucht (CGVS p. 19, 24 en 25). Men kan dan ook op zijn minst verwachten dat u perfect weet wat er in dit verzoekschrift staat. **Zo is het vreemd dat u zelf benadrukt dat er twee specifieke artikelen worden vermeld in het verzoekschrift (CGVS p. 16), namelijk artikelen 295c en 298c van het Pakistaanse Strafwetboek (PPC).** Eerst en vooral moet worden vastgesteld dat deze twee artikelen helemaal niet worden vermeld in het verzoekschrift. Als u dan gevraagd wordt wat deze twee artikelen precies betekenen, antwoordt u dat de Ahmadi's niemand mogen groeten en Ahmadi's zich niet mogen voordoen als moslims (CGVS p. 16). U voegt eraan toe dat u enkel weet dat die twee artikelen tegen de Ahmadi's zijn en dat jullie de anderen niet mogen begroeten en dat jullie niet mogen stemmen (CGVS p. 16). In werkelijkheid bestraft artikel 295c het beledigen van de profeet Mohammed en viseert artikel 298c de Ahmadi's die zichzelf een moslim noemen, hun geloof als islam betitelen of hun geloof prediken of verspreiden (zie toegevoegde informatie: administratief dossier). De 'misdaden' die u worden aangewreven in het verzoekschrift zijn echter uzelf voordoen als moslim en het geloof prediken (zie administratief dossier: vertaling verzoekschrift) wat allebei onder artikel 298c valt (zie toegevoegde informatie: administratief dossier). Artikel 295c is dus helemaal niet van toepassing voor hetgeen waarvan u beschuldigd wordt.

Uw kennis over de inhoud van die wetsartikelen en de inhoud van het verzoekschrift is dus ondermaats. U weet niet wat ze precies inhouden en welke strafmaat er op welk misdrijf staat. Zo verklaarde u dat u een levenslange gevangenisstraf riskeerde of zelfs de doodstraf kon krijgen (CGVS p. 16). **Van iemand die beweert een levenslange gevangenisstraf te kunnen oplopen of zelfs de doodstraf te kunnen krijgen, mag verwacht worden dat hij op de hoogte is van wat hem nu precies wordt aangewreven in zijn verzoekschrift.** Aangezien u enkel wordt beschuldigd van het zich voordoen als moslim en het prediken van het Ahmadi-geloof, riskeert u maximaal drie jaar gevangenisstraf. **Het feit dat u tijdens het gehoor op het CGVS verkondigt dat u de doodstraf riskeert en foutief beweert dat u onder artikel 295c van het Pakistaans Strafwetboek dreigt vervolgd te worden terwijl uw 'misdaden onder artikel 298c vallen en u risico loopt maximaal drie jaar opgesloten te worden, ondermijnt uw geloofwaardigheid.** Uw gebrek aan kennis over wat u wordt aangewreven in het verzoekschrift lijkt dan ook eerder aan te tonen dat er niks van deze beschuldigingen aan is.

Daarnaast is het weinig aannemelijk dat u niet weet dat er naast uzelf, uw vriend Shah Nawaz, de winkelier Muhammad Sharif en Maulvi Sadique nog een vijfde persoon aanwezig was in de winkel. In het verzoekschrift staat immers dat ook Tariq Javed getuige was van jullie 'misdaad' (zie administratief dossier: vertaling verzoekschrift) terwijl u in uw verklaringen geen blijk geeft van een vijfde persoon in de winkel. Dit is vreemd aangezien deze vijfde persoon wel wordt vermeld door Muhammad Sharif als hij zijn verhaal doet bij het opstellen van het verzoekschrift en hij via deze extra getuige zijn beschuldigingen naar uw adres toe extra kracht geeft. **Het feit dat u deze persoon niet vermeldt terwijl hij gewoon door aanwezig te zijn als getuige een rol speelt in uw asielrelaas en zeker in het verzoekschrift doet twifelen aan de waarachtigheid van dit incident die mede de aanleiding vormde tot uw vertrek uit Pakistan.**

Het is ook bevreemdend dat u het verzoekschrift van de rechtbank kunt voorleggen, terwijl u geen kopie van de F.I.R. neerlegt, die u normaal gezien van dezelfde rechtbank zou kunnen verkrijgen. Uit publieke informatie blijkt immers dat de beklaagde of een derde gratis een gecertificeerde kopij van een F.I.R. kan verkrijgen op de rechtbank (zie toegevoegde informatie: administratief dossier). Er is dan ook moeilijk een excuus te vinden waarom u wel een verzoekschrift voorlegt maar geen F.I.R. Uw familie-advocaat die het verzoekschrift voor u heeft opgehaald moet op de hoogte geweest zijn dat het tot de mogelijkheden behoorde om ook de F.I.R. te verkrijgen (CGVS p. 19). Vreemd genoeg lijkt u te impliceren dat uw advocaat geen F.I.R. kon ophalen bij de politie omdat die aan de kant staan van de maulvi's (CGVS p. 19). Nochtans staat op het verzoekschrift duidelijk dat Sharif geen gehoor kreeg bij de politie en daarom rechtstreeks naar de rechtbank was getrokken (zie administratief dossier: vertaling verzoekschrift). Doorheen het gehoor heeft u geen blijk gegeven hiervan op de hoogte te zijn. U verklaarde dat de politie altijd gelooft wat zij (maulvi's) zeggen en dat de autoriteiten niets anders kunnen dan luisteren naar hen (CGVS p. 19). Als u gevraagd wordt waarom u geen F.I.R. kan voorleggen tijdens het gehoor, antwoordt u in de lijn van uw vorige verklaringen dat ze (politie) verplicht zijn te luisteren naar de maulvi's omdat die druk uitoefenen op de autoriteiten (CGVS p. 19). **Dit is natuurlijk geen excuus aangezien de politie geen blijk heeft gegeven van enige vooringenomenheid in deze zaak.** Integendeel, Sharif heeft wel degelijk klacht ingediend bij de politie maar zag zich door hun terughoudende en zelfs passieve houding genoodzaakt rechtstreeks klacht in te dienen bij de rechtbank (zie administratief dossier: vertaling verzoekschrift). Er was dus geen enkele reden om de politie op dergelijke manier te wantrouwen dat men op voorhand zou kunnen concluderen dat men de F.I.R. niet zou overhandigen. **Bovendien lijkt het vreemd dat als de autoriteiten op zo'n manier onder invloed staan van de maulvi's dat uw advocaat er wel in slaagt om het verzoekschrift te verkrijgen maar dat het verkrijgen van een F.I.R. onmogelijk zou zijn.**

Vervolgens zijn ook uw verklaringen over de vervolging van Maulvi Sadique weinig aannemelijk. Zo verklaarde u dat als u Maulvi Sadique dreigde tegen het lijf te lopen, u hem trachtte te vermijden omdat hij u anders zou uitschelden (CGVS p. 18). Als u gevraagd wordt of het enkel om verbaal geweld ging, bevestigt u dit en verklaart u dat hij te oud was voor fysiek geweld (CGVS p. 19). Even later wordt u gevraagd wat de exacte reden was dat Maulvi Sadique u sloeg in de winkel waarop u antwoordt dat dit enkel en alleen was omdat u Ahmadi bent (CGVS p. 20). U voegt er veelzeggend aan toe dat u voor de rest geen problemen met hem had en dat er niets is gebeurd (CGVS p. 20). **Opnieuw impliceert u dus dat u in het verleden nooit fysiek aangevallen werd.** Geconfronteerd met het feit dat u al uw hele leven Ahmadi bent en hij u nooit eerder fysiek had aangevallen, beweert u plots dat hij u voordien ook vele keren geslagen heeft (CGVS p. 20). **Het is natuurlijk weinig geloofwaardig om eerst te verklaren dat u 'voor de rest geen problemen met hem had en dat er niets gebeurd is' terwijl u even later beweert dat hij u talrijke keren heeft geslagen in het verleden.** Als u geconfronteerd wordt met deze tegenstrijdigheid, ontwijkt u de vraag en begint u over de algemene situatie van Ahmadi's in Pakistan (CGVS p. 20). **Het feit dat u plots beweert in het verleden dikwijls**

het slachtoffer te zijn geweest van fysiek geweld toegebracht door Maulvi Sadique lijkt dan ook eerder een gratuite bewering om uw problemen zwaarwichtiger te maken.

Verder verklaarde u dat de dag na het incident in de winkel Maulvi Sadique de dorpingen tijdens het ochtendgebed opriep om tot geweld over te gaan (CGVS p. 15). Hij noemde u een ongelovige en beschuldigde u van bekeringsdrang en het beledigen van de profeet (CGVS p. 15). Hij zei dat de dorpingen zich moesten schamen omdat ze nog niets ondernomen hadden, dat ze nu moesten opstaan en u vernietigen (CGVS p. 15). Hierop verzamelde Maulvi Sadique een menigte rond zich die uw huis vernielde en uw vader, die een oude man was (CGVS p. 5), sloeg (CGVS p. 16). De menigte stond op het punt uw huis in brand te steken toen enkele arme mensen uit de buurt Maulvi Sadique konden overtuigen met het argument dat er een wetgeving bestaat tegen Ahmadi's (CGVS p. 16). Net alsof deze mensen voordien niet op de hoogte zouden zijn geweest van deze wetgeving. **Het is bovendien ongeloofwaardig dat een troep uitzinnige extremisten die het gerechtvaardigd vindt om een huis te vernielen, een oude man te slaan en op het punt staat om uw huis in brand te steken omdat u de profeet zou hebben beledigd, in het heetst van de strijd overtuigd kunnen worden om de aftocht te blazen met het simpele argument dat dit allemaal niet nodig is want er kan ook klacht kan ingediend worden tegen u.**

Daarenboven dient opgemerkt te worden dat een aantal elementen met betrekking tot de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België evenmin geloofwaardig zijn. Zo verklaart u dat u zonder het gezelschap van een smokkelaar met een vals paspoort reisde (CGVS p. 10). Het ging om een Pakistaans paspoort op de naam Nayyer Ahmad met een visum voor Turkije (CGVS p. 10). U verklaarde dat het de eerste keer was dat u reisde en dat u maar één pagina kon bekijken omdat u ongerust was (CGVS p. 10). U kon enkel uw foto en de naam Nayyer Ahmad zien (CGVS p. 10). U voegde eraan toe dat het heel toevallig was dat u in het paspoort keek (CGVS p. 10). **In dergelijke omstandigheden mag er echter van u verwacht worden dat u met de smokkelaar gedetailleerde afspraken maakt over de reis en uw handelen bij de grenscontroles, en dat u ook de nodige uitleg kunt geven over de gebruikte documenten.** Dit is bij u niet het geval. U kent enkel de nationaliteit en de naam van de paspoorthouder en gaat er vanuit dat er een Turks visum in stond omdat dit logischerwijze kan verwacht worden als men in Istanbul landt (CGVS p.10). Het is dus onmogelijk om uw echte reisweg te bepalen alsook de data waarop u hebt gereisd en de documenten die u hiervoor hebt gebruikt. Dit doet het vermoeden rijzen dat u met uw eigen paspoort hebt gereisd, maar dit document achterhoudt. Immers kan dit paspoort uitreisstempels of visum-gegevens bevatten die u niet ter kennis van de Belgische asielinstanties wilt brengen.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie toegevoegde informatie: administratief dossier). Daar u niet uit de getroffen regio afkomstig bent, staat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg. U komt dan ook niet in aanmerking voor de bescherming geboden door de Conventie van Genève noch voor subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden.

Uw identiteitskaart, de eigendomsakte van uw grond, het verzoekschrift, de brief over een cursus die u volgde voor de Ahmadi-gemeenschap met bijhorende foto en identiteitskaart, de twee brieven die bevestigen dat u lid bent van de Ahmadi-gemeenschap en enkele reçu's van uw bijdrage aan uw gemeenschap in België bevestigen enkel uw identiteit en uw achtergrond de welke hier niet betwist worden. Wat betreft het medische document van uw vader moet worden opgemerkt dat er weinig raakvlakken zijn tussen uw persoonlijke problemen, namelijk het incident in de winkel van Sharif en de gevolgen hiervan, en het incident waarbij uw vader werd verwond. Het is immers niet aangetoond dat de schotwonden van uw vader veroorzaakt zijn tijdens het conflict over zijn grond en dat uw vervolger, Maulvi Sadique, hier ook maar iets mee te maken zou hebben. Bovendien kunnen dergelijke documenten gemakkelijk vervalst worden (zie toegevoegde informatie: administratief dossier). Dit geldt ook voor het verzoekschrift van de rechtbank. Daarenboven kan aan documenten slechts waarde worden gehecht indien de verklaringen geloofwaardig zijn, wat in uw geval niet zo is. De algemene artikels over de problemen die Ahmadi's ondervinden in Pakistan kunnen niet in overweging genomen worden. Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 § 2 a) en b) van de gecoördineerde

vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. De algemene artikels over de situatie van Ahmadi's in Pakistan voegen dan ook niets toe aan uw individuele asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel, het draagkrachtbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 48/4 en 63 van de Vreemdelingenwet, en tenslotte van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoeker vraagt in hoofdorde de toekenning van de vluchtelingenstatus, in ondergeschikte orde de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt het asielaanvraag van verzoeker ongeloofwaardig bevonden gezien (i) verzoekers verklaringen over de aanklacht tegen hem, tevens zijn concrete vluchtaanleiding, niet overeenstemmen met de inhoud van het door hem voorgelegde verzoekschrift, (ii) het bevreemdend is dat verzoeker een verzoekschrift voorlegt en geen gecertificeerde kopij van de FIR, zoals nochtans gebruikelijk is in de Pakistaanse rechtsgang, (iii) verzoekers verklaringen inzake de ondergane vervolging door Maulvi S. inconsistent en niet plausibel zijn, en tenslotte (iv) gezien verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt betreffende zijn beweerdelijk illegale reisweg.

Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om die feitelijke vaststellingen te ontcrachten en komt niet verder dan het minimaliseren van die vaststellingen en het ontkennen van verklaringen, hetgeen niet afdoende is. Zo meent verzoeker dat hij waarheidsgetrouw heeft geantwoord en de algemene situatie uitgelegd heeft zoals die bestaat in Pakistan aangaande zijn geloof, hetgeen geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde inconsistenties tussen zijn relaas en het verzoekschrift dat hij ter staving van zijn verklaringen voorlegde.

Echter blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij beweerde te zijn aangeklaagd onder zowel de artikelen 295 c) als 298 c) van het Pakistaanse strafwetboek en aldus een risico te lopen op levenslange gevangenisstraf en zelfs de doodstraf (gehoorverslag p. 16), terwijl uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker slechts onder artikel 298 c) zou zijn aangeklaagd waardoor hij bijgevolg slechts maximaal drie jaar gevangenisstraf riskeert. Terecht kon verweerder besluiten dat het niet onredelijk is om van verzoeker te verwachten dat hij de beschuldigingen correct kan situeren. Verzoeker is immers verstandig genoeg om te weten welke aanklachten er tegen hem lopen en van welke misdrijven hij wordt beschuldigd. Verzoeker die stelt dat hij omwille van een gerechtelijke vervolging uit Pakistan vertrok moet deze vervolging minstens kunnen benoemen aangezien ervan kan worden uitgegaan dat verzoeker dit vertrek, dat een ingrijpende gebeurtenis in zijn leven is, besproken en afgewogen heeft tegenover de gevolgen die hij zou hebben moeten ondergaan indien hij in Pakistan zou gebleven zijn.

Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat hij vertrokken is omwille van de vervolging vermeld in de neergelegde documenten.

Verzoeker stelt dat het feit dat hij niet wist dat er eventueel een vijfde persoon aanwezig was bij het incident in de winkel niet doorslaggevend is onder meer omdat hij geen overzicht had van de toestand omwille van de opgehitste gemoederen.

Er kan in redelijkheid van worden uitgegaan dat de door verzoeker aangehaalde feiten in het geheugen gegrift zouden zijn aangezien zij van determinerende invloed geweest zijn op verzoekers verdere leven. Gelet op het feit dat verzoeker slechts melding maakte van het geringe aantal van vier aanwezigen is het niet aannemelijk dat hij niet wist dat er een vijfde persoon aanwezig was. Er werd immers niet verwacht dat hij uit eigen beweging de aanwezigheid van deze "buitenstaander" zou melden, maar wel dat hij er van op de hoogte was wanneer daar naar gevraagd werd, *quod non*. Zulks klemt des te meer daar de vijfde persoon bovendien als een bijkomende getuige wordt opgevoerd in een stuk dat verzoeker zelf aanbrengt ter adstructie van diens vraag om bescherming.

Wat betreft de opmerking van verweerder dat het bevreemdend is dat verzoeker er enkel in slaagt om het originele verzoekschrift in zijn strafzaak voor te leggen, en niet de gangbare en wettelijk te verkrijgen gecertificeerde kopie van het FIR, komt verzoeker niet verder dan te stellen dat "*verweerder nalaat om uit te leggen wat er dan zo belangrijk zou zijn aan dit FIR*", waarmee deze vaststelling geenszins wordt weerlegd. Dat verzoeker dit stuk dat zonder problemen kan worden bekomen, niet kan neerleggen ondermijnt de geloofwaardigheid van het relaas verder.

Wat betreft de tegenstrijdigheid inzake het al dan niet ondergaan van fysieke mishandeling door Maulvi S. komt verzoeker niet verder dan het ontkennen van zijn verklaringen en het verwijten van "*vreemde gedachtesprongen*" alsook "*foutieve gevolgtrekkingen*" aan verweerder, doch zonder evenwel enige poging te ondernemen om de feitelijke vaststellingen ter zake te ontcrachten. Ook met betrekking tot de weinig aannemelijke verklaringen over de aanval op zijn huis komt verzoeker niet verder dan het louter hernemen van zijn verklaringen, zonder op enige wijze de betreffende feitelijke vaststellingen te ontcrachten.

Verzoeker meent dat ook de elementen met betrekking tot zijn reisweg geloofwaardig zijn en dat er bij mensensmokkel niet kan verwacht worden dat men alle elementen van het valse paspoort kent. Hij kende de naam op het paspoort en de nationaliteit. Dat was volgens hem voldoende.

Verzoeker die in het gezelschap van een smokkelaar reisde - althans volgens zijn verklaringen - verklaarde met een vals paspoort te hebben gereisd waarvan hij enkel de naam en de nationaliteit kende. Verzoeker gaat er voorts van uit dat er ook een Turks visum in stond omdat 'dit logischer wijze kan worden verwacht als men in Istanbul landt'. Van een persoon die uit ernstige vrees zijn land verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij op dit punt terdege is geïnformeerd om op de strikte grenscontroles voorbereid te zijn. Bovendien legde verzoeker geen enkel stuk neer ter staving van zijn reisweg. Aangezien hij verklaarde met het vliegtuig gereisd te hebben moet hij bijgevolg in het bezit zijn geweest van een vliegtuigticket of instapkaart waaruit kan blijken wanneer en waar in Europa hij is aangekomen. De enkele omstandigheid dat verzoeker het gebruikte paspoort heeft afgegeven aan de smokkelaar omdat deze erom vroeg ontslaat verzoeker niet van de eigen verantwoordelijkheid die hij heeft ten aanzien van deze documenten. Deze verantwoordelijkheid vervalt niet nadat de smokkelaar om de afgifte hiervan heeft gevraagd. Verzoeker diende immers in redelijkheid het belang van deze documenten te onderkennen nu hij er van uit kon gaan dat de autoriteiten van het land, waar hij de bescherming van het vluchtelingenverdrag wenste in te roepen, van hem zouden verlangen de door hem gestelde identiteit, nationaliteit en gevolgde reisroute zo mogelijk met documenten te onderbouwen (artikel 4, tweede lid van Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004). Het ontbreken van reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146) en sterkt het vermoeden dat verzoeker met zijn eigen paspoort heeft gereisd doch dit achterhoudt teneinde bepaalde gegevens zoals uitreisstempels en visumgegevens te verhullen ten aanzien van de Belgische asielinstanties.

Verzoeker slaagt er zodoende niet in om de motieven van de bestreden beslissing, die allen blijken uit de stukken van het administratieve dossier, te ontcrachten. Alleen al op basis van de voormelde motieven kon verwerende partij in redelijkheid tot de conclusie komen dat er aan het asielrelaas van verzoeker geen enkel geloof kan worden gehecht. Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan als

dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin.

Wat betreft een mogelijk risico op vervolging omwille van het loutere behoren tot de Ahmadi gemeenschap in Pakistan, hetgeen niet wordt betwist, stelt de Raad vooreerst vast dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, alsook de actualisering daarvan die verweerder bij zijn nota voegt, blijkt dat de situatie van de Ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de verweernota blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt niet uit de informatie toegevoegd aan de verweernota dat de Ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. Deze informatie, die naast tal van rapporten eveneens het standpunt van het UNHCR alsook dat van de asielinstanties van de andere Europese landen in overweging nam, besluit dat *“het gelet op de omvang van de Ahmadi-gemeenschap in Pakistan eerder uitzonderlijk is dat de Ahmadi omwille van religieuze overtuiging door de Pakistaanse autoriteiten worden vervolgd”* (*ibid.* p. 15). Dezelfde informatie stelt dat niet-statelijke actoren zich eveneens schuldig maken aan wanpraktijken jegens Ahmadi, doch dat zulk gedrag dikwijls mede ingegeven is door persoonlijke vetes, economische belangen en andere motieven (*ibid.*, p. 15). De hoedanigheid van Ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingenschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Gelet op wat voorafgaat kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiare beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de beoordeling van de subsidiare beschermingsstatus in het kader van artikel 48/4, § 2, c) stelt de bestreden beslissing: *“Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw dossier blijkt dat het hier over een zeer lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan (zie toegevoegde informatie: administratief dossier). Daar u niet uit de getroffen regio afkomstig bent, staat dit conflict uw terugkeer naar Pakistan niet in de weg.”* Verzoeker weerlegt dit motief niet zodat dit onverminderd overeind blijft en door de Raad tot het zijne wordt gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het derde middel van verzoeker, waarin hij een schending opwerpt van de artikelen 3 en 11 van het EVRM, merkt de Raad op dat hij in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet, en dat de opgeworpen schending van artikel 14 van het EVRM niet *in concreto* wordt uitgewerkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER